



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet**

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &  
Festos, ab ipso Auctore confectus

**Stengel, Georg**

**Ingolstadii, 1651**

12. Spirationem tempus, arma, & vestes hominis, esse signa mortis.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45701**

bæ; vixit frumentum; vixit bubula; vixerunt capones & gallinæ; vixit ceruina, & aprugna caro; vixerunt perdices & phasiani; vixerunt pisces & omnis generis aues. Hæc omnia occisa sunt, vt homines viuerent mortibus aliarum creaturarum. Quid autem hoc aliud est, quàm etiam inter esculenta & poculenta, memoriam mortis refricare? Itaque dum ficedulam, alaudam, turdum comedis, puta tibi has aues oscines esse, & mortem occinere. Sicut enim tu illas, tui causa interemptas, hodie degulas; ita te quoque Mors cras, aut perendie deuorabit. Tales cogitationes existimo etiam Iobo pransuro incidisse, qui illud non frustra dicebat: *Antequam comedam, suspiro.*

Iob. 3. 24.

XII.

At quid opus est, extra hominem, & in conuiujs quærere memoriam mortis, quam in nobis ipsis circumferimus? Quoties vel spiramus, vel suspiramus, mors ipsa ad aurem nos admonet, venturum aliquando tempus, quo expiremus. Apud Iobum, vbi legimus: *Ventus est vita mea*, legunt Septuaginta: *Spiritus est vita mea*, quod Græci pro respiratione, & Spiritu, quem ducimus, accipiunt, non solum, quod flatu, & respiratione videatur humana vita, in prima sua origine constitisse; nam afflatus est spiritus in naribus hominis, cum *spirauit in illum DEVS, spiraculum vita, & factus est homo in animam viuentem*. Sicut ergo spirando Creator noster vitam nobis inspirauit; ita nos eandem expiramus. Expiramus autem, non tantum, quando animam vltimò efflamus, sed quoties spiritum, quem attraximus respirando reddimus. Quod quia singulis ferè fit momentis, semper occasionem habemus de morte cogitandi: nedum singulis diebus, de quibus ita loquitur Philosophus: *Quotidie morimur, quotidie enim demitur aliqua pars vita; & tunc quoque cum crescimus, vita decrescit. Infantiam amisimus; deinde pueritiam, deinde adolescentiam: vsque ad hesternum, quidquid transit temporis, perit. Hunc ipsum, quem agimus diem, cum morte diuidimus. Qua de causa Persij admonitum est:*

Iob. 7. 7.

Gen. 2. 7.

Sen. ep. 24.

*Viue memor lethi fugit hora: hoc, quod loquor, inde est.*

Pers. sat. 51

Quoties ergo horologij sonitu nobis indicatur hora, sciamus, etiam illam horam de vita nostra decessisse. Quod faciebat Carolus V. qui annulum gestabat, in quo pro adamante, horologium

logium

logium erat, à quo singulis horis admonebatur cogitare, quod quaque hora S. Theresia sponte & cogitabat, & dicebat: Iam unâ horâ vicinior sum patriæ, vicinior æternitati. Idem nobis in mentem venire debet, quoties horam vel videmus, vel audimus de vita nostra decessisse. Immo quoties ambulamus, existimemus nos singulis passibus morti factos esse propinquiores. Hoc insignis ille Idiota docuit, qui cum dixisset, *vitam nostram comparari umbra, qua semper sequitur corpus*, subjunxit: *Nec aliud est vita nostra, quam sursus ad mortem. Et quamvis homines laborent, ut diu vivant, nihil tamen est aliud vivere, quam ad finem currere. Quare ipsi ambulant, quò peruenire nolunt; ac currunt voluntarij ad terminum, quem refugiunt.* Quin homines siue se ferro arment, siue vestibus ornent, tam in telis, quàm in velis, mortis memoriam circumportant. Quid enim aliud sunt gladij, hastæ, pugiones, & sagittæ, quàm, ut Scriptura loquitur, *vasa mortis*? Enimvero, in diuinis litteris, framea atque alia telorum genera, pro hieroglyphico mortis habentur; nec aliud, quàm mors intelligitur illo loco Psalmi: *Erue à framea, Deus, animam meam*; teste Pierio; qui etiam obseruat, apud Scythas (qui multa Ægyptiorum more, à quibus instituti sunt, fixerunt) *gladium fuisse mortis symbolum.* Quorsum enim arma gestantur, nisi ad occidendum? Quòd si autem vestes hominis intueamur, ad quid eæ induuntur, nisi partim honestatis, partim defensionis gratia? Multi enim regementis destituti, frigore perierunt: Quin immò calceos tuos intuere, etsi vel sicionia sint, & Adonidis cothurni, tamen corium sunt ex mortuo animali. Ipse exuvie leonis, quas sibi Hercules circumdedit, quid aliud sunt quàm belluæ pellis, & belluæ ab homine interfectæ? Qualem etiam ouibus demptam Davs primis parentibus iniecit: siquidem fecit *Adæ & uxori eius tunicas pelliceas, & induit eos, ut aspectu amictu suo mortis recordarentur.*

Idiota lib. de  
contempl.  
mortis.  
§. 14.

Psal. 7. 14.  
Pier. Valer.  
lib. 42.

Psal. 21. 21.

Gen. 3. 21.

XIII.

Quid, lib. 6.  
de arte el. 2.

Vno verbo, siue vigilet homo, mortis causa vigilare jubetur, quia nescit, *quâ horâ Dominus venturus sit*; siue dormitum eat, illud vel à Poëta audit sibi insurrari.

*Infelix, tota quicumq; quiescere nocte*

*Sustinet, & somnos premia magna vocat.*

Stulte,